

[Justitsministeren.]

retningstjenester, men med understregning af, at det naturligvis stadig var regeringen, der havde det fulde ansvar for efterretnings-tjenesternes virksomhed, og at ansvaret påhvilede ministrene for henholdsvis justits- og forsvarsministeriet.

Forslaget mødte dengang en del modstand fra forskellig side her i tinget og blev ikke genfremsat i den efterfølgende folketingsssamling. Baggrunden for fremsættelsen af forslaget i 1972 var bl. a. den debat og diskussion, der havde været her i tinget og i offentligheden på baggrund af nogle konkrete sager.

Siden har der været relativt roligt omkring efterretningstjenesterne, og det er mit indtryk, at der i hvert fald ikke på nuværende tidspunkt er noget specielt grundlag for etablering af en parlamentarisk kontrol med disse. Vi har, som jeg tidligere omtalte, i 1972 fået gennemført en skærpelse af reglerne om privatlivets fred, og disse forhold sammenholdt med det allerede eksisterende kontroludvalg bevirker, at jeg i hvert fald må stille mig tvivlende over for, hvorvidt der er noget aktuelt behov for parlamentarisk kontrol med efterretningstjenesterne.

Jeg har med tilfredshed bemærket, at forslagsstillerne i bemærkningerne til det netop fremsatte lovforslag om nedsættelse af et udvalg om parlamentarisk kontrol med efterretningstjenesterne har udtalt en erkendelse af, at statslig efterretningsvirksomhed under de givne forhold er nødvendig. Man nævner bl. a. den tiltagende terrorisme som begrundelse for et politimæssigt arbejde. Jeg er ganske enig heri, men finder i den forbindelse at måtte fremhæve, at når man engang har vedtaget, at vi skal have et efterretningsvæsen, må det også gives sådanne arbejdsvilkår, at det kan være effektivt. Efterretningstjenesterne virker under de forfatningsmæssige myndigheder, og deres virksomhed afholdes på lovens grund.

Jeg mener, at der, som forholdene er nu, er opnået en rimelig balance mellem på den ene side hensynet til effektiviteten og på den anden side kontrollen med, at de gældende regler til sikring af borgernes grundlovmæssige rettigheder overholdes.

Min konklusion er herefter, at jeg ikke på nuværende tidspunkt finder anledning til yderligere initiativer. Som en selvfølgelig

kan jeg slå fast, at jeg på grund af spørgsmålets vitale betydning selvsagt straks vil gribe ind, såfremt der måtte opstå begrundet formodning om, at der fra den ene eller den anden side foregår ting, der ikke er i overensstemmelse med gældende lovgivning.

Ordføreren for forespørgerne (Ib Nørhøvd)
(DKP):

Jeg kan naturligvis takke ministeren for den omhu, hvormed hans svar er udarbejdet, men hvad angår indholdet, er jeg derimod ikke i stand til at yde synderlig taksigelse.

Det forekommer mig, at ministeren vil omgå sagens egentlige kerne, nemlig at det er dokumentet, at der her i landet er foregået en omfattende ulovlig virksomhed, som groft har krænket borgernes grundlovmæssige rettigheder, og som specielt har rettet sig imod et lovligt dansk politisk parti. Hvis man forholder sig med ligegyldighed eller suffisance over for en sådan kendsgerning, kommer hverdagens demokratiske forsikringer til at fremstå ret så tomme, og det var jo netop i sådanne situationer, at de skulle stå deres prøve.

Det, jeg vil gøre her, er at fremsætte nogle bemærkninger, for det første om ulovlighedernes rækkevidde, for det andet om nødvendigheden af deres opklaring og for det tredje om deres betydning for nutid og fremtid.

For det første: det må anses for fastslået, at den operative kraft i de nævnte ulovligheder har været en privat efterretningstjeneste, en „blikkenslagerbande“, som ikke kan være beskyttet af de diskretionshensyn, som ministeren ellers vil omgive alt sit efterretningsvæsen med, og dette må også gælde, uanset at banden åbenbart har stået i rapport til statsministre og statslige tjenester. Forbindelserne i det dunkle synes også at være gået til arbejdsgiverforeningen, hvor pengene åbenbart sidder løst, når det ikke gælder løn, men antikommunistisk bandevirksomhed. Det synes også at fremgå, at en række ministre af forskellige partier i tidens løb har været underrettet om ulovlighederne, men uden nogen sinde at have reageret imod dem. Der er altså tale om et ret så fregrenet net.

Ulovlighederne har fremfor alt været rettet imod Danmarks kommunistiske parti.